

Ὁ Καντακουζηνὸς μάλιστα Ἰπείρον καὶ Θεσσαλίαν συγχέειν, ἀδιαφόρως τοὺς Ἄλβανοὺς ἀποκαλεῖ Θεσσαλοὺς καὶ Ἰπειρώτας.

Ἐπὶ τῆς ὑπὸ Καλκοκονδύλου φερομένης καὶ οὐδόλως πιθανολογουμένης φήμης ὁ Φιλμεράγερ βασιθεὶς προσεπάθησε μετὰ πεισμονῆς ν' ἀρνηθῆ τὸ Ἑλληνικὸν τῆς καταγωγῆς τῶν ἀδελφῶν Ἄλβανῶν, πρὸς οὐδὲν λογισάμενος καὶ τὰς ἐθνικὰς παραδόσεις τῆς φυλῆς, καὶ αὐτὰς τὰς ἀντιστρατευομένας αὐτῷ τοῦ Ἀθηναίου ἱστορικοῦ ἰδίας πεποιθήσεις καὶ δοξασίας.

Μὴ προτιθέμενος ἵνα πραγματευθῶ μετὰ πάσης λεπτομερείας θέμα τόσον περιτπούδαστον, περιωρίσθην μόνον εἰς τὰς ἐθνικὰς παραδόσεις τῆς φυλῆς, τὰς ἵποιας ἐγὼ μὲν θεωρῶ ὡς μνημεῖα ἀξιοτέβαστα, καταρρίποντα οὐ μόνον μεταγενεστέρας εἰκασίας, ἀλλὰ καὶ τῶς θεωρούμενα ἀναντίρρητα ἱστορικὰ γεγονότα διορθοῦντα ἢ καταστρέφοντα, ἀγνοῶ δὲ διὰ ποίαν αἰτίαν οἱ ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου ἀσχοληθέντες, ἀφοῦ τόσα καὶ τόσα εἰκοτολογοῦντες συνέγραψαν, δὲν ἐμνήσθησαν καὶ τοῦ σπουδαίου τούτου ἐπιχειρήματος.

§ 5.

Πρῶτον ἀπλῶς μνημονεύεται ὑπὸ τῶν Βυζαντινῶν ἱστορικῶν ἡ φυλὴ τῶν Ἄλβανῶν κατὰ τὰ τέλη τῆς ἐβδόμης δεκάδος τοῦ ΙΑ' αἰῶνος (4), καὶ μόλις κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ΙΔ' ἀρχεται ἡ ἱστορία αὐτῆς. Ἐν ἔτει 1325 Μαρῖνος ὁ Σανούτος οἰκτρὰν παριστῶν τὴν κατάστασιν τῆς ἡπειρωτικῆς Ἑλλάδος, ὡς προεξετέθη, μνημονεύει καὶ τῶν ληστρικῶν ἐπιδρομῶν τῶν ἀβασιλεύτων Ἄλβανῶν.

Τὰ τοῦ Σανούτου σχολιάζων ὁ Τάρφελ ἐπιλέγει, « Eodem

ἐκδουλεύσεων τῶν Ἀλβανῶν καὶ ἄλλων Ἑλλήνων κατ' ἕκτασιν γίνεται λόγος ἐν τῷ προσεχωῶς ἐκίσθησομένῳ τῶν πονήματι, « Οἱ Ἡρωϊκοὶ χρόνοι τῆς Νεωτέρας Ἑλλάδος (1453—1821). »

4) Βλ. Σκυλίτζην, Κεδρητόν, καὶ Ἄνναν Κομνηνῆν.

